

Londra – Anglia, în zilele noastre

Își trase halatul plin de nervi. Era hotărât să intervină în forță, avea și răbdarea lui o limită. Apoi își dădu seama că risca să devină caraghios. „Alo, Ben, trezește-te! Sunt doar niște puștani. Dacă te răstești puțin, fac pe ei de frică.“ Abandonă pistolul pe noptieră, gândindu-se la o înjurătură care ar putea avea efect.

Se mutase cu chirie în casa de pe strada Hancock în urmă cu doi ani – grădină frumoasă, cartier liniștit, zece minute de mers legănat până la birou. Proprietarul îi închiriasse doar parterul. La etaj mai era un apartament cu intrare separată pe care îl folosea o studentă, nepoată de-a proprietarului. Îl folosea drept loc pentru petreceri. E drept că nu seară de seară, ci fix în ultima sâmbătă a fiecărei luni. Se nimerea ca Ben să fie foarte obosit în nopțile alea.

În pauza dintre două melodii, găsi că era momentul să bată în ușă. Mai întâi cu pumnul, apoi cu piciorul. Când, în sfârșit, cineva îi deschise, realiză că avea o problemă de comunicare. Tânăra din cadrul ușii purta doar o pereche de bikini minusculi, croiți probabil dintr-un colț de batistă.

Lui Ben halatul îi acoperea părțile esențiale ale corpului, ceea ce-l pune într-o situație clară de handicap. Tipa în bikini trase dintr-o țigară, răsând aiurea în timp ce Ben se holba la ea ca la o vitrină cu crocodili.

Bărbatul deschise gura, neștiind ce să spună. De fapt, mai era ceva de spus? Îl scoase din starea de contemplație chiar nepoata

proprietarului, Claire, apărută de undeva din norul de fum. Îi dispăruse aerul ăla de tocilară, cu ochelari de vedere asortați la sacoul sobru, stil bibliotecară. Purta doar un tricou transparent care-i lăsa să se întrevadă un tatuaj. Părul zburlit și ochii injectați îi completau ținuta academică. Zâmbea larg, primitiv, de parcă Ben ar fi venit să-i împrospețeze rezerva de cocaină.

– Intră, vecine, îi ordonă scurt, arătându-i o sticlă de whisky pe care o dosise la spate. Este de băut pentru toată lumea!

Râse apoi isteric, sprijinindu-se de umerii prietenei.

Ben ezită. Fetele se sărutară demonstrativ, în speranța că bărbatul va renunța la ultimele rămășițe de inhibiție. Din păcate pentru ele, fără efect. Tânăra cu sâni goi forță pedala de accelerație:

– Ce facem, avem un morcov în fund?...

Încercase să-l provoace, însă Ben pur și simplu le întoarse spatetele. Până să ajungă la capătul scărilor, în urma lui se declanșă un potop de măscări din care reținu cuvintele „gay“ și „fătălău“.

Avea să rezolve problema cu proprietarul, să-i explice de ce nu o împușcase pe nepoată-sa chiar în noaptea aia. Îi era foarte clar că pe moment i-ar fi fost imposibil să găsească un canal de comunicare cu fetele. Doar dacă ar fi băut o sticlă de whisky pe nerăsuflăte. Și nu era deloc sigur că ar fi meritat efortul.

Se opri în bucătărie, unde își turnă o ceașcă de cafea rece. Până spre dimineață avea să-și piardă timpul cu un film de pe un DVD rămas de la partaj. Se despărțise fără obligații de Mabel după doar doi ani de căsnicie. El lipsea mult de acasă, iar ea se plictisea repede.

Adormi cu televizorul deschis și auzi ca prin vis telefonul mobil. Când în sfârșit răspunse, ceasul de pe noptieră arăta opt și zece.

– Bună dimineața. Ben Sharabi?

– El...

– Îmi cer scuze pentru ora nepotrivită. Nasser Ahmad Bin Zayed la telefon...

Numele îi spunea la fel de multe ca președintele Africii de Sud. Interlocutorul rămase mut, de parcă cineva l-ar fi lovit în cap

cu un dicționar de sinonime. Ghidându-se după rezonanțele arăbești, lui Ben îi era greu să ghicească dacă avea de-a face cu un vânzător de chebab sau cu un prinț care își pierduse la poker una dintre cele zece neveste.

– Aș vrea să ne vedem, îi spuse în sfârșit. Trimit pe cineva să vă ia cu mașina...

Se uită din nou la ceas, ca prin ceață. Trebuia să fie ceva foarte urgent. Atât de presant încât omul ținu să-i spulbere rapid ezitățile:

– Durează puțin. Un cec de cinci mii de lire este suficient?

Tarifele detectivului erau mai puțin scandaloase. Pentru banii ăia ar fi trebuit să muncească pe brânci măcar o lună.

– Da, e bine, a îngăimat ca un copil căruia i se oferă bomboana preferată.

– Perfect. Mașina vă așteaptă în fața casei. Un Mercedes negru...

Trase un colț al draperiei. Nu-și amintea să fi cunoscut un tip atât de hotărât.

– Vă aștept, domnule Sharabi, mai auzi înainte de a-și arunca mobilul spre fotoliu.

Se hotărî să-și bea cafeaua cu Ahmad sau cum l-o fi chemând. Își trase blugii, se spală pe dinți și ieși din casă nebărbierit. Șoferul coborî și îi deschise portiera, salutându-l ca pe o veche cunoștință. Bărbatul, un alb caucazian la vreo 55 de ani, plinuț, cu ochelari de vedere, avea o figură de comic al micului ecran. Se potrivea cu mașina aia de lux ca șeful talibanilor din Afganistan cu ultimul model de iPhone. Mercedesul în care tocmai intrase era comandă specială, cu interiorul modificat din care răzbăteau mi-resme fine de mosc.

– O să ajungem în 23 de minute, îl atenționează șoferul verificându-și ceasul. Ceva de băut?

Remarcă minibarul încastrat în scaunul din față. Un coniac fin l-ar fi tentat în alte condiții. Înghiți în sec, încercând să-și dea seama cam ce-ar putea să-i spună sau să-i facă arabului ca să merite alea cinci mii de lire.

Mercedesul opri chiar în fața unui palat. Ca orice palat, avea o grădină imensă. Ben fu convins că cel puțin patru indivizi se ocupau numai de gazon. Era mult mai bine îngrijit decât părul său.

– Domnul Zayed vine imediat, îi spuse șoferul.

După cum arăta reședința, se gândi că trebuie să fi nimerit în curtea vreunui magnat al petrolului. Se aștepta la un individ în costum clasic arăbesc, cu o pereche de ochelari de soare și niște mățanii. Proprietarul palatului îl surprinse. Era într-o pereche de blugi ceva mai scumpi decât ai lui și o bluză largă de in prin care ghici un corp athletic. Îi dădu maximum 60 de ani.

Băură o cafea, răstimp în care Zayed îi povesti despre ultima vacanță petrecută cu familia undeva pe coasta Mexicului. Avea un băiat de 30 de ani, Shaikh, medic stomatolog.

– A studiat în America. Acolo a și rămas. S-a îndrăgostit. Ea este prietena lui.

Ben se uită la fotografie fără prea mare interes: o blondă cam slăbănoagă după gustul său.

– Shaikh o iubește pe Susan, îi mărturisi Zayed, ca și cum Ben ar fi avut mari îndoieli în privința asta. Vor să se căsătorească.

– E... perfect, îi spuse detectivul, având grijă să nu pară o ironie gratuită.

– Aș vrea să am siguranța că așa va fi...

Apoi Zayed deveni extrem de sobru. Pentru prima dată ochii îi fură străbătuți de o sclipire rece. Parcă își căuta cuvintele. Nu se simțea deloc în largul său că trebuie să vorbească despre problema lui Shaikh.

– Înțeleg că ați vrea să verific dacă cei doi se potrivesc, îndrăzni Ben.

Punct ochit, punct lovit. Zayed îi zâmbi cu jumătate de gură, înainte de a-și termina cafeaua.

– Am unele bănuieli cu privire la Susan... Dar s-ar putea să mă înșel.

Se ridică apoi și se duse la o masă, de unde luă un cec. I-l dădu lui Ben cu un gest la fel de firesc ca mersul pe jos.

– Probabil e o greșeală, îi spuse lui Zayed. 25 000 de lire?!

– Nu, nu e greșită cifra. O să vă trebuiască ceva bani la Washington. Acolo îi găsiți pe fiul meu și pe Susan.

– Locuiesc împreună?

– Da. Fata s-a mutat la el săptămâna trecută.

Detectivul se uită lung la hârtia din mână.

– Țasta e doar avansul, îl asigură Zayed. După ce primesc raportul, o să aveți și restul de 30 000 de lire. În regulă?

Normal că era în regulă! Atât de *în regulă* încât se temea ca nu cumva să fie ceva necurat la mijloc. Hotărâse să afle totul despre familia lui Zayed înainte de a porni o investigație în care risca să-și prindă degetele în ușă. Îi ceru adresa din Washington și câteva fotografii cu cei doi îndrăgostiți. Apoi îl rugă să-i dea amănunte despre Susan. În afară de faptul că era studentă, nu-i spuse nimic.

– Pot să folosesc orice metodă legală? îl întrebă.

– Absolut! Mă interesează rezultatul final. Ideal ar fi să-l menajăm cât se poate pe... Shaikh.

– Nici o problemă.

Zayed îi întinse cartea de vizită.

– Țasta e mobilul meu.

Jumătate de oră mai târziu, șoferul îl lăsă pe detectiv în fața casei. Dacă cecul din buzunar nu era fals, trebuia să-și facă rapid bagajele. Vorba vine „bagaje“. Avea doar o geantă din piele, primită cadou de la un client care își manifestase recunoștința după ce Ben o fotografiase pe nevastă-sa în pat cu amantul.

*

Probabil că în aeroportul din Washington fusese ridicat gradul de alertă antiteroristă. Altfel nu-și explică de ce agenții de securitate îl reținură într-o cameră ca să-l dezbrace până la piele. Poate așa înțelegeau ei să-și întâmpine aliații tradiționali. Își închipui cât de amabili fuseseră cu libanezul cu care schimbaseră două vorbe în avion.

După primirea oficială de la aeroport făcu un duș în camera de hotel și ieși pentru un tur de recunoaștere. Era o zi cu soare, numai